

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: V. S., státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2020, č. j. OAM-494/ZA-ZA13-VL16-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen jako „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce v žalobě uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalobce uplatnil v řízení nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Žalobcem tvrzené skutečnosti (doklady žalobcem získané na jaře 2020) jasně dokládají, že byl v zemi původu mučen, což lze přičítat státním orgánům. Z tohoto tak jasně vyplývá, že žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaným uváděná skutečnost, že od posledního rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci se v zemi původu žalobce situace nezměnila, je irelevantní, jelikož nové skutečnosti a důvody pro udělení mezinárodní ochrany nemusí vycházet pouze ze situace v zemi původu.
3. Ve zbytku žaloby žalobce uvádí polemiku se samotnou příslušností orgánů ČR rozhodnout o žádosti žalobce, jelikož ze skutkových okolností nevyplývá jasně, že je to právě ČR, která je k tomuto příslušná. Žalobce poukazuje na čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito kritérii se však žalovaný vůbec nezabýval, i přes to, že z žalovaného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl nadán polským vízem, jakož i že o mezinárodní ochranu žalobce žádal již dříve v Nizozemském království. Žalovaný se tedy měl svou příslušností zabývat, což neučinil.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Ze správního spisu, z rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2020, č. j. 41 Az 30/2019 – 26, a z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2020, č. j. 1 Azs 174/2020 – 37, vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Dne 27. 1. 2019 podal žalobce v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, ke které dne 30. 1. 2019 poskytl údaje. Konkrétně pak uvedl, že je ukrajinské národnosti a hlásí se ke křesťanství. Ke svému politickému přesvědčení sdělil, že byl proti vládě, která byla u moci, a že na Majdanu pomáhal s barikádami. Později vyjadřoval názory, že se nic nezměnilo, že je situace pořád stejná a že to bylo prodejné, následně začal mít problémy, a proto utekl do Evropy. Od roku 2016 je rozvedený, jeho bývalá manželka žije s jejich dcerou na Ukrajině. Až do svého vycestování z Ukrajiny v roce 2017 žil ve městě Perehinske v Ivano - Frankovské oblasti. V Polsku pobýval do konce srpna 2017 a do ČR přicestoval autobusem koncem tohoto měsíce anebo začátkem září 2017. Dále uvedl, že při odchodu z vlasti měl problémy s dívkou, politické problémy a problémy s policií. Když byl před dvěma týdny v ČR ve věznicí, tak se od české policie dozvěděl, že jej na Ukrajině hledá policie a že neví, z jakých důvodů. Zkoušel být ve straně Leško, ale když viděl, jak to tam chodí, že je to o korupci, kupování hlasů ve volbách, podplácení, tak si řekl, že je to stejné jako předtím. Potvrdil, že se svou politickou aktivitou nikdy problémy neměl, a to ani se státními orgány. Žádné další informace relevantní pro jeho azylový příběh žalobce nesdělil.

8. Tuto v pořadí první žádost žalobce žalovaný posoudil tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto v pořadí prvnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozhodnutím ze dne 21. 4. 2020, č. j. 41 Az 30/2019 – 26, zamítl. Následně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 7. 2020, č. j. 1 Azs 174/2020 – 37, odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s.ř.s. i kasační stížnost.
9. Následně již dne 3. 8. 2020 podal žalobce opakovanou, v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této své druhé žádosti žalobce uvádí v jádru stejné informace o své rodinné, osobní i politické situaci. Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal již v roce 2016 v Nizozemsku a v roce 2019 v ČR. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že měl v zemi původu politické problémy a problémy s policií, jelikož se účastnil Majdanu, a dále z důvodu rozchodu s druhou manželkou. V souvislosti s těmito důvody, které jsou totožné s důvody první žádosti, uvedl, že se nic nezměnilo. Nově k těmto důvodům doložil příkaz k domovní prohlídce ze dne 21. 4. 2017, dále podezření ze spáchání trestného činu padělání peněz ze dne 18. 5. 2017 a oznámení o tomto podezření ze dne 18. 5. 2017, všechny listiny vydané státními orgány Ukrajiny. Jako poslední dokument o jeho trestním řízení uvádí rozhodnutí o zastavení trestního řízení z důvodu nepřítomnosti v zemi původu ze dne 21. 5. 2017. Toto trestní stíhání prý souvisí s jeho účastí na Majdanu, o kterém hovořil již v minulém řízení. Dále uvedl jako „nový“ důvod tu skutečnost, že v roce 2016 obdržel 15 000,- Eur k nákupu vozidla, ale byl podveden, auto ani peníze nemá a lidé, kteří mu peníze půjčili, vyhrožují a chtějí své peníze zpět. Na orgány státní moci v zemi původu se prý obrátit nemůže, má s nimi špatné zkušenosti, kdy byl přinucen se přiznat k trestné činnosti, kterou nespáchal. Další důvody již neuvedl. O této opakované žádosti žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno na začátku tohoto rozsudku.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
13. Z výše uvedené právní úpravy tak vyplývá, že pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutné, aby žadatel v žádosti uvedl skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní procesní břemena, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č. j. 4 Azs 151/2005–86, závěr: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou*

zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Z uvedeného tak vyplývá, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

14. Dle platné právní úpravy a ustálené judikatury tedy platí, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, č. j. 13 Az 13/2019 – 24).
15. Ve zde projednávaném případě tak bylo povinností žalovaného řádně zhodnotit, zda žalobce ve své opakované žádosti uvádí nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a zároveň svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínky přípustnosti opakované žádosti splněny nebyly, s čímž se krajský soud v plném ztotožňuje.
16. Žalobce ve své opakované žádosti v první fázi pouze zopakoval důvody, které již uvedl ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to konkrétně důvody politické a problémy s policií, jelikož se účastnil Majdanu, a dále z důvodu rozchodu s manželkou. Tyto důvody však již byly důkladně posouzeny v rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2020, č. j. 41 Az 30/2019 – 26, který žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zamítl. Žalobce ve zde projednávaném případě pouze nově předložil žalovanému listiny, konkrétně příkaz k domovní prohlídce ze dne 21. 4. 2017, dále podezření ze spáchání trestného činu padělání peněz ze dne 18. 5. 2017 a oznámení o tomto podezření ze dne 18. 5. 2017. Jako poslední dokument o jeho trestním řízení uvádí rozhodnutí o zastavení trestního řízení z důvodu nepřítomnosti v zemi původu ze dne 21. 5. 2017. Nicméně tyto dokumenty se vztahují k již v minulosti posouzenému důvodu, navíc existence těchto dokumentů musela být žalobci známa již v roce 2019, kdy o mezinárodní ochranu žádal v ČR poprvé, jelikož již v té době hovořil o problémech s policií. Nejedná se tak o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a jako takové tedy nemůžou zakládat přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
17. Žalobce ve zde projednávaném případě sdělil v azylovém řízení žalovanému pouze jeden nový důvod, který uvedl žalobce k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to důvod, že v roce 2016 obdržel 15 000,- Eur k nákupu vozidla, ale byl podveden, auto ani peníze nemá a lidé, kteří mu peníze půjčili, vyhrožují a chtějí své peníze zpět. Nicméně i v tomto případě se jedná o skutečnost, která byla žalobci

objektivně známa již při řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jak již krajský soud uvedl výše, opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Z obsahu spisu vyplývá a žalobce toto ani nespornuje, že žalobce byl již v prvním azylovém řízení poučen o tom, že je jeho povinností uvést všechny důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce však i přes toto poučení tento důvod neuvedl, což jistě nelze přičítat k tíži žalovanému. Skutečnost, že se žalobce neřídil poučením žalovaného, nelze vnímat jako skutečnost zakládající přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a zákona o azylu.

18. K tomu krajský soud dále uvádí, že stejně jako žalovaný hodnotí tento ničím nepodložený důvod podání opakované žádosti jako čistě účelový, který ani nemůže svědčit o tom, že by žalobce po návratu do vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu [požadavek pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu].
19. Žalobcem v závěru uvedená žalobní námitka, spočívající v pochybení žalovaného, který se dle žalobce nezabýval svou příslušností o žádosti žalobce rozhodnout, ačkoliv měl, krajský soud hodnotil taktéž jako nedůvodnou až účelovou.
20. Je pravdou, že žalovaný se ve svém rozhodnutí výslovně svou příslušností k rozhodnutí o žádosti žalobce nezabýval, nicméně jak správně ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2021 uvedl žalovaný, při řízení o žádosti žalobce byly dostatečně zjištěny skutečnosti rozhodné pro posouzení příslušnosti ČR k rozhodnutí o žádosti žalobce. Tyto rozhodné skutečnosti navíc v řízení žalobce nijak nespornuje. Ze žalovaného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobce pobýval v Nizozemí od března do května roku 2016, kde sice podal žádost o azyl, ale svou žádost vzal zpět, a poté do srpna 2017 pobýval v Polsku, přičemž od té doby pobýval již v ČR. Dle čl. 13 odst. 2 v návaznosti na čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 platí, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Ze zjištěných skutečností tak jednoznačně vyplývá, že ČR je příslušnou zemí k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Navíc nelze zapomínat, že se jedná již o opakovanou žádost žalobce, přičemž první žádosti se zabýval i Nejvyšší správní soud, který na rozhodnutí žalovaného a následném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal žádná závažná pochybení a kasační stížnost tak odmítl dle § 104a s.ř.s. Krajský soud tak o příslušnosti ČR k posouzení žádosti žalobce nepochybuje.
21. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobce nedůvodnou.
22. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. února 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce